

3de zondag van de advent

Mt. 11, 2-11

Wat verwachten mensen zoal in deze dagen? De meeste verwachtingen zullen niet zo heel hoog gespannen zijn: ze zijn een beetje op huiskamerformaat. Zo is 'gezelligheid' nogal een gewild artikel in deze dagen. Bij sommigen misschien ook wat vrede op aarde, maar dan toch vaak niet echt met overtuiging. Een aantal jaar geleden kreeg ik de vraag om een kerstverhaal voor een blad, maar dan een nieuw verhaal: het oude was al gekend...

Wat verwachten mensen? Eigenlijk heeft verwachting voor een stuk te maken met verlossing. En als er niemand verlost moet worden, is Kerstmis een leeg verhaal. Mooi om te vertellen en te vieren, dat wel, maar dat is het dan. Eigenlijk kunt ge Kerstmis dan ook overslaan of u beperken tot alleen maar de romantiek en gezelligheid.

Verlost: van wat dan? We hoeven de kranten maar open te slaan of het journaal aan te zetten om het te zien. En daarnaast is er nog de nood in ons eigen leven. Wie goed kijkt en luistert weet dat er soms veel geleden wordt onder mensen. Er is de falende gezondheid, de gebroken relaties, moeilijkheden met kinderen enz. Daar komt Kerstmis om de hoek kijken en ook hetgeen we net hoorden in het Evangelie.

Het is eigenlijk de kunst om die 'grote verlossing' en die bijna sprookjesachtige gebeurtenissen uit het Evangelie te verbinden met uw eigen leven en nood. Want die slappe handen en knikkende knieën waarvan sprake was in de eerste lezing: het zijn soms de onze. En ik durf niet te zeggen dat ik nooit blind of doof ben geweest als anderen een beroep op me deden of, zonder dat ze er expliciet om vroegen, eigenlijk hadden moeten kunnen rekenen op mijn aandacht. Want dat is toch een teken van oprechte liefde: dat ge snapt wat de ander nodig heeft, nog voor die erom vraagt?

Als we Kerstmis met zijn beloften proberen te verbinden met ons eigen dagelijkse leven, verlossen we het kerstverhaal daarmee als het ware uit de kinderkamer. Niet dat dan plots alles anders is, maar het zijn in ieder geval kleine stapjes in de goede richting. En moet ieder kind zo niet beginnen lopen?

Het kerstverhaal kleineren tot een mooie droom en romantische momenten zorgt er al gauw voor dat we zelf te groot worden om er nog in te passen. En dan verengt het tot wat welkome vrije dagen en gezelligheidsdingetjes die we na die dagen terug opbergen.

'De Heer is dichtbij' is een zinnetje wat de komende dagen dikwijls zal opduiken in de liturgie en het brevier. In het Grieks staat er 'enggus'. Daar komt ons woordje 'eng' vandaan. En met dat woord kunt ge 2 kanten op. Eng in de zin van angstig, een 'eng' iemand. Maar het heeft ook een heel andere betekenis: dichtbij, vertrouwd, lief. Ge kunt het merken als ge uw handen vouwt, ze eng bij elkaar brengt: dat kan een gebaar van fijnknijpen zijn, maar ook van liefkozen.

Ook ons eigen leven wordt door die engte gemaakt of gekraakt. We worden geboren uit de moederschoot, door de engte heen. In de loop het leven maken we enge momenten mee in de negatieve zin van het woord. Maar tegelijk is er ook die ander soort 'engte': het toegroeien naar mensen, uzelf toevertrouwen aan andermans handen met al uw beperkingen en kwetsuren. In die zin is God dichtbij, 'eng': niet om te verpletteren en te oordelen, maar om te verlossen en te sterken. We vieren het over een tweetal weken en mogen het een heel leven lang ervaren. Amen.

Johan Goris, pastoor